

най-напрѣдъ е описалъ периодъ тѣ на римската история, отъ смъртъта на Августа, и тамъ много живо е изобразилъ злочестити врѣмена на мъчителетѣ, второ, той написалъ едно съчинение за Германцитѣ, които прѣдставилъ за единъ младъ и бодръ народъ, въ противоположность на истѣнчени тѣ Римляне.

Честитий периодъ на царство то. Отъ слѣднитѣ императори прочутъ билъ *Траянъ*, родомъ Испанецъ (98—117). Той покорилъ Дакия и побѣдилъ Партянетѣ; а съ благородний си характеръ придобилъ народна любовь. Той билъ владенъ на вино, та издалъ заповѣдь, да не изпълняватъ неговитѣ заповѣди слѣдъ яденіе то. Нъ и тоя, споредъ както мислилъ народъ тѣ »най-добрий«, римский царь не можилъ да се въздържи да не гони Християнетѣ. За неговъ паметникъ и до сега оште служи въ Римъ голѣмата Траянова колона, на която на врѣхъ тѣ стояла по-напрѣдъ една бронзена позлатена статуя на царь тѣ; тая колона отъ горѣ до долу е покрита съ релефи, които изобразаватъ Траяновитѣ побѣди надъ варваритѣ.

Слѣдъ него идатъ: *Адрианъ*, (който си сградилъ въ Римъ хубавъ мавзолей, който се нарича замокъ на св. Ангела), *Антонинъ Пий*, (сир. Благочестивий) и *Маркъ Аврелий Мъдрецъ*. Маркъ Аврелий се отличавалъ по това, че живѣлъ просто и умѣрено, обичалъ науката и самъ писалъ мъдрецки съчинения (той билъ отъ стойцитѣ). Той ималъ мъчна война съ германскитѣ народи (Маркомани и

се смутилъ, и сенаторитѣ много се испоплашили. Тии, като се събрали у Цѣсаря, зели да хвалятъ и да изговарятъ голѣми думи за честь на рибата. Най-глѣстий и най-лакомий отъ тѣхъ далъ мнѣние, че за такъва рибата трѣбова да се зарѣча една голѣма паница. Цѣсарь приялъ неговото мнѣние; слѣдъ това заседание то се затворило, и на сенаторитѣ се дало изволение да се разидатъ.